

"Όλοι ανατριχιάσαμε από φόβη. Οί Ιατροδικασταί είχαν βρει άπάνω από 17 πληγές, βαθειές και με άπερίγραπτη λύσσα άνοιγμένες στο άσπρόμαλλο και σεβάσιο κεφάλι του γέρο πατά. 'Η έποούλωσε και πληγών θα χρεαζόταν τουλάχιστον 5 μήνες, αν λαμβανόταν ύπ' όψη και ή ηλικία του παθόντος, και τώρα μόλις είχαν περάσει από τη βραδεία του έγγλήματος τρεις!

Μιά λάμψη άστραψε στ' αγαθά και λιγάκι θολωμένα μάτια του πατούη. Με τρεμύμενα, κλονισμένα πόδια, πλησίασε τους ένόρκους και βγάινοντας τό Ιερατικό καπέλλο, τους έδειξε τό άσπρόμαλλο κεφάλι του, ενώ ή φωνή του σιγότερμε από κάποια προσπάθεια που γινόταν στα όλοθάθα της ψυχής του.

— Κυτάξτε και μόνοι σας, είπε. 'Η Ιατροδικαστική έκθεση είναι υπερβολική! 'Η πληγές ήσαν άνάλαφρες κι ούτε καν φαίνονται...

"Όλοι, κοιτώντας την ίδια άγωνία να μιάς βαραίνη τό στήθος άνωπόρφα, με ζωμιένη την άναστη, βεβαιώθηκαν πως τό σεβάσιο εκείνο κεφάλι ήταν... άπειραχτο! Πουθενά δεν ύπηρεχαν σημάδια πληγών. 'Ο πρόεδρος τάχασε. 'Η άσυχνηση, γενική και βαθειά, μιά έκανε να ζυττάζομασε όλοι, δικασταί, άκουατήριο, ένορκοι, με άπορία. Σχεδόν με λαχτάρα, για κάτι άγνωστο, μυστηριώδες και γεμάτο έπιβλητικότητα, που άπλονόταν γύρω μας και μιάς έσφιγγε τις ψυχές με πόνο.

"Έξαφνα σκωθθηκε άπ' τη θέσι του ό Τόννο, ό κατηγορούμενος, ενώ άφθονα δάκρυα κυλούσαν στα σκαμμένα άπ' τη μετάνοια και τις τύψεις μάγονιά του. "Έκανε δυό—τρία βήματα, σαν ζαλισμένος, και γονάτισε εύλαβικά μπροστά στο σινιφό, ζαρωμένο σεβάσιο κορμί του προστάτου του. 'Η ζωμιένη άπ' τά άναφυλητά φωνή του άκούστηκε άπ' όλους, χωρίς ό πρόεδρος, άπ' την ταραχή του, να του κάνει καμιά παρατήρηση για την πρωτόκωνστη σε δικαστήριο στάσι του:

— Πιστεύω στο Θεό, παπούλη μου, όταν έχει αντιπροσώπους σαν και σένα δω κάτω. Τμωρήστε με σκληρά, μ' όλη την αστυρότητα του νόμου, γιατί είμαι ένοχος. "Έβαβα στο ίδιο τον τό αίμα τον μοναδικό ένοχότη μου στον κόσμο. Είμαι χειρότερος άπ' όλους τους κακούργους και μη με λυπάστε. Τούτσισα τό κεφάλι με άγριες σκεπαιριές, με τά σημάδια δεν φαίνονται, γιατί... γιατί... φοβάει... περφοίνα ό πατούλης!

"Άστροπελέζι νάειπτε στη σάλα, δεν θα προαίωδσε την ταραχή που προαίωδσαν τά τελευταία αυτά λόγια του σπαρωμένου άπ' τη θλίψη και τη μετάνοια έγγληματιού...

Μουρωμορητά άπ' τό άκουατήριο, που δυγάμιοναν όλοένα, προαίωδσαν μιά άνέκφραστη ταραχή, που μεταδόθηκε στις ψυχές όλων μας.

"Ο πατά Μπυρέλ, σινιφότος, με βοιωκομένα μάτια, έβγαλε άργά την περφοίνα και κεί ανάμεσα από τά κάταστρο μαλλιά του, φάνηκαν στα μάτια μας κόκκινες άκονια, μέλις κλεισμένες, ή βαθειές χαρακιές του σκεπαιριού. Με φωνή παραχατική ζήτησε κατόπιν τον όρκο άπ' τους ένόρκους:

— Έγγυώμα έγώ για την ψυχή και για τό μέλλον αυτού του ανθρώπου. Χαρίστε τον σε μένα και δίνο ύπόσχεσι να τον βάλω στο δρόμο που όδηγει στην άνεξίκαση και πανάγαθη άγκαλιά του Κυρίου. Μην τον καταστρέψετε, σάς παρακαλώ!..

Δέν μπόρεσε να πη άλλα. 'Η μιλά του κόπηκε και τά γονάτα του λύγισαν. Πρόλαβα να δεχτώ εύλαβικά στα χέρια μου τό λιποθυμισμένο Ιερό κορμί του.

"Ο προϊστάμενος των ένόρκων με κάπο κρατούσε τά δάκρυά του, όσο διάβαζε την άθωπιτική για τον Τόννο άπόφασι, ενώ έμεις τ' άφίναμε να τρέχουν ελεύθερα...

ΤΗΣ ΕΤΙΕΝ ΡΕ'Υ
ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

'Η κουβέντα του άνδρός που αγαπά μιά γυναίκα, άποτελεί γι' αυτήν ένα είδος μεθυσού. Στην περίπτωση αυτή δεν άκούει τά λόγια του, αλλά τη φωνή του που εινε γλυκερά σαν χάδι.

Δέν μπορεί κανείς να πη ότι κάνει κάτι για τον έρωτα, όταν δεν κάνει τά πάντα γι' αυτόν.

"Ο γάμος εινε ένωση δυο προσώπων που μιλον την ίδια γλώσσα: της καρδιάς και του ένστίκτου.

Διαβάστε στην «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»
ΤΟΥΣ ΓΑΜΟΥΣ ΤΗΣ ΜΙΝΙΟΝ
Νέο άριστουργηματικό μυθιστόρημα

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟ ΗΤΑΙ
ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ
ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

(Της Κας ΕΔΜ. ΡΟΣΤΑΝ)

Γέρος όταν θε νάσαι εσύ κι' εγώ γρηά όταν θάμα και τά μαλλιά μου τά ξανθά γενούν λευκά μαλλιά, στον κηπο τις μαγιατικες άχτιδες θα ζητάμε, τά πόδια μας ζεσταίνοντας που όλο θα τρέμμον πλεία! Ναι! Κι' έπειδή ή άνάμνησι θα καιή μες στην καρδιά μας, άκόμα θα φανόμαστε σαν αγαπητικοί, εγώ θα σου χαμογελά και στα χαμόγελά μας ζευγάρι θάμαστε χρυσό μ' όρημ γεροντική! Και κάτω άπ' τά φυλλώματα τά μάτια θα ζητάμε ό ένας τ' άλλου, βλέματα θ' αλλάζοματε γλυκά, γέρος όταν θε νάσαι εσύ κι' εγώ γρηά όταν θάμα και τά μαλλιά μου τά ξανθά γενούν μαλλιά λευκά!

Και σ' έναν πάγκο αγαπητό, καταπρασιτισμένο, στον ίδιο πάγκο τον παλιό με μιά κρυφή χαρά για να μιλήσομαε μαζί θα σε ξαναπροσέμο, μες σε φιλιά να σμίγομαε λογάκια τρυφερά. Πόσες φορές ξανόιχτηκα και σούλα: «Σε λα— (τρεύω)!»

θα τό ξαναθυμώσοματε για ύστερην φορά. Χίλιες άνάμνησε γλυκειές στην μνήμη θα γρεύω και γίλια μικροσώματα θα ψάλλω τρυφερά. Μιά φοραία άχτιδα θα μπλεχτη σαν χάδι μαγεμένο στα κάταστρο μάς τά μαλλιά, κι' άκόμα μιά φορά στον ίδιο πάγκο τον παλιό θα σε ξαναπροσέμο με τά φιλιά να σμίγομαε λογάκια τρυφερά.

Ναι! Κι' έπειδή ή άγάπη μας με την ήμέρα αυ— ξάνει

κι' επειδή τώρα σ' αγαπώ καλύτερ' από χθές, περαφονούμαε γερατιά κι' ό έρωτας μιάς φθάνει που ριχνει άχτιδες σοβαρές, ήσυχες πειά κι' όρθές. Σκέψου με τις άνάμνησε ό χρόνος πως μαγεύει! "Αχ, ή διαζέ μου πάντοτε θ' άνήζουαν και σ' εσε! Αυτή ή κωνή άνάμνησι όλοένα μιάς παντρεύει και πιο σφιχτά, θαυματουργή και σκοτεινή κισέ! Θάμασε γέροι πειά πολύ, τό τέλος μας θα φτάνη και θα σε σφίγγω πιο πολύ κοντά μου. Λέγε... Θές; Κι' αυτό, γιατί ή άγάπη μας με την ήμέρα αυξάνει κι' επειδή τώρα σ' αγαπώ καλύτερ' από χθές!

Αυτός ό όραϊός έρωτας — δνευρο άστραπιαίο — θέλω βαθειά να ριζωθή, βαθειά μες στην καρδιά, και τη γοργή του έντίπωση να λέω, να ξαναλέω, για να τη κοιώθω άργότερα σιγά—σιγά, βαθειά. Ναι! "Ο,τι μωρζεται άπ' αυτόν με μιάς βαθειά τό (κλείνω, και σαν φιλάργυρος κι' εγώ τ' άφίνο πειά γι' άργά. Και θάμα πλούσιος τότ' εγώ με θησαυρόν εκείνο όπώκρηθα όταν ήμουν νειά και κοιώθω πειά σιγά. Τό εύτυχισμένο παρελθόν που φεύγει τόσο όραϊό στη μνήμη θα ξαναρχεται με θύμησι γλυκειά, κι' αυτός ό όραϊός έρωτας — δνευρο άστραπιαίο — θα ριζωθή πολυ βαθειά, βαθειά μες στην καρδιά... Μετάφρ. ΛΕΟΝΤΟΣ ΜΑΚΚΑ

ΓΙΑΤΙ ;
(Του ΧΑ-Ι-ΝΕ)

Γιατί τά ρόδα εν' όχωρά,	το γιασεμί μωσχοβαλεί;
αγαπημένη μου ψυχή;	Γιατί ό ήλιος έχει βγει
Γιατί στην πράσινη έξοχή	ξεπαγιασμένος, και άγνά
τά γιούλια σάβουνε ξερά;	φωτίζει κάμπος και βουνά,
Γιατί σκορπίζει τό πουλί	κι' εινε σαν τάφος όλ' ή γη;
πραγούδι μελαγχολικό	Γιατί έχω λύπη δυνατή;
και σε λιβάνι νεκρικό	Γιατί μ' άρνήθηρες, γιατί;

Μετάφρ. Κ. ΠΑΛΑΜΑ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΔΟΓΟΙ

"Ο άρχιουνακής της εφημερίδος προς τον έκτακτο συνεργάτη του: — Νέε μου, πάρε πίσω τά χειρόγραφα σου. Εινε γραμμένα με τά πόδια και δεν διαβάζονται με κανέναν τρόπο. "Ετσι πρέπει να γράφης μόνον όταν γίνεις... διάσημος!

— "Υποσέθηκα που λές μπρός στο νεκρικό κρεβάτι της γυναίκας μου να μην ξαναπαντρευτώ!..

— "Εγώ στη θέσι σου δεν θα τάκανα ποτέ...
— Μά άλλοιώς δεν θα... πέθαινε ή μακαρίτισσα!